

първитѣ дни на юни пристигналъ тамъ и Крумъ и се разположилъ при входа на една полянка, заградена съ височини, на които се билъ укрѣпилъ неприятельтъ. На тая полянка ставали 15 дни наредъ малки сблъсквания, въ които българитѣ все отстъпвали. Тия незначителни успѣхи, отсъствието на гористи и мжно проходими мѣста, отъ които се майсторски ползували българитѣ, както и малобройността на българската войска, накарали нѣкои отъ византийскитѣ воеводи да настояватъ за рѣшително сражение; а войската, поради нетърпимата лѣтна жега, даже заплашвала императора, че ще прѣмине на българска страна, ако той се още бави. Поради това заплашениятъ императоръ далъ заповѣдь на 22 юни да се отворятъ вратитѣ на лагера и да се наредятъ войницитѣ за бой. Като видѣлъ приготвленията на неприятеля, Крумъ наредилъ войската си срѣщу него. И двамата господари държали насърдителни рѣчи на войницитѣ си. Императорътъ прѣвъ далъ знакъ за нападение, тогава екнали гласовѣтъ на трѣбитѣ, а тракийскитѣ и македонскитѣ му полкове се първи хвърлили върху българитѣ. Крумъ, възсѣдналъ на коня си, прѣпускалъ на дѣсно и на лѣво, като командувалъ лично и насърдчавалъ отслабналитѣ си редове. Най-послѣ българитѣ прѣодолѣли, византийската войска одарила на бѣгъ, силно прѣслѣдвана отъ Крума, а императорътъ се едвамъ спасилъ въ Аркадиополъ. Оттамъ той заминалъ за Цариградъ, като оставилъ началника на азиатскитѣ войски Лѣва, да прѣпятствува на по-нататъшнитѣ нахлувания и грабежи на българитѣ; но тоя полководецъ билъ провъзгласенъ отъ отстъпващата войска за императоръ и заминалъ за Цариградъ, дѣто слабодушниятъ Михаилъ Рангабе билъ принуденъ да се откаже отъ прѣстола. Тая революция дала възможность на българитѣ да напрѣдватъ безпрѣпятствено чакъ до Цариградъ.

Тогава Крумъ обсадилъ Одринъ, но оставилъ брата си Цока да продължи обсадата, а той потеглилъ направо за Цариградъ и, безъ да му попрѣчи нѣкой, дошълъ до стѣнитѣ на византийската столица. Прѣди да пристѣпи къмъ обсадата на града, той принесълъ прѣдъ